

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

GÖKTE BİRİ VAR

20
-basım

Sevim Ak GÖKTE BİRİ VAR

Resimleyen: Behiç Ak

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Mehmet Erkurt
İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2012

20. Basım: 2000 adet, Şubat 2024

ISBN 978-975-07-1456-6

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2012

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar
Sk. No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

.....

Sevim Ak

Samsun'da doğan Sevim Ak, 1976'da Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Biyokimya uzmanlık eğitiminin ardından yirmi beş yıl Heybeliada Sanatoryumu'nda ve özel kliniklerde çalıştı. 'Oyun oynamaya' benzettiği yazma tutkusu öğrencilik yıllarına uzanan Sevim Ak'ın ilk öyküsü 1985'te, Cumhuriyet gazetesinin pazar ekinde yayımlandı. İlk çocuk kitabı *Uçurtmam Bulut Şimdi* (1987), yayımlandığı yıl Akademi Kitabevi Çocuk Edebiyatı Öykü Ödülü'nü kazandı. *Düşlere Sobe* adlı çocuk oyunu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, *Horoz Adam* ve *Korsan* adlı kitabından aynı adla uyarlanan oyun da Ankara Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi. *Horoz Adam* ve *Korsan*, aynı zamanda Uluslararası Çocuk ve Gençlik Kitapları Kurulu'nun (IBBY) "Engelli Çocuk ve Gençlere Dair Göze Çarpan Kitaplar" kataloğuna seçildi. 2000-2007 arasında, İLKİYAR Vakfı'nın Gezici Projeleri kapsamında, ODTÜ'nün desteğiyle 160 yatılı bölge okulu ve 30 köy okulunda gerçekleştirdiği öykü okuma ve yazma etkinliklerindeki anı ve izlenimlerini, *Güneşin Çocukları* adlı kitapta topladı. Bu etkinliklerin sonuçları Fransa'da *Lignes D'Ecrites*'ün çeşitli sayılarında da yayımlandı. Çocuklar için otuzdan fazla kitap kaleme aldı. Bazı kitapları Almanca, Arapça, Korece ve Felemenkçe'ye çevrildi. *Kırk Şemsiye* adlı resimli öykü kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından 2006 yılının En İyi Resimli Kitabı seçildi. 2009'da Astrid Lindgren Anma Ödülü, 2012'deyse Hans Christian Andersen Ödülü gibi çocuk edebiyatının Nobel'i kabul edilen, iki prestijli ödüle aday gösterildi. Televizyon çocuk programları için senaryolar, *Leylak Kardeş* adlı animasyon dizisi için öyküler yazdı. Edebiyatta 35. yılını kutladığı 2023'te, Troya Folklor Araştırmaları Derneği'nin düzenlediği Troya Kültür Sanat Ödülleri kapsamında Oğuz Tansel Çocuk Edebiyatı Ödülü'nün sahibi oldu. Çocukların sorunları üzerine düşünürken kendini hep yeni bir kitabın içinde bulan Sevim Ak, İstanbul'da yaşıyor. Şehrin özellikle çok sevdiği sokaklarında ve adalarında, kedilerin ve martıların eşliğinde bambaşka hayatları ve hayalleri öyküleştiren.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HOROZ ADAM VE KORSAN
KARŞI PENCERE
KIRIK ŞEMSİYE
KUŞLU KÖY
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MAHALLE SİNEMASI
MELO
PEMBE KUŞA NE OLDU
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ
PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SEN, BEN, ELMA AĞACI
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
SİRK KIZI
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSİYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTAMAM BULUT ŞİMDİ
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

Selen'e

Anneannemin bizde yatıya kaldığı günler, evimize taze bahar havası gelir. Yasemin kolonyasının kokusu gri-mavi saçına, çiçekli elbisesine, topuklu ayakkabılarına sinmiştir. Şişman gövdesi geçtiği yere yasemin buğusu bırakır. Bugünün içine dalarsanız, gözlerinizi kapayıp derince soluk almadan edemezsiniz.

Çantası tığ işiyle doludur anneannemin. Her geldiğinde, içinden bize de bir armağan çıkar. Sehpaya, televizyon üstüne yeni bir “anneanne örtüsü” serilir. Serdiği dantel örtünün kıyısını, köşesini kırk kere çekiştirir. Çapraz koyar, düz koyar, uzağına geçip bakar, içine sinene kadar oynar da oynar.

Anneannem mutfağımıza elini dokundurmasa içi rahat etmez. Mutfakta yapacak çok iş bulur. Pencere önündeki küçük saksılara mevsimlik çiçekler eker, menekşelerin kurumuş yapraklarını keser, toprak-

larını değiştirir. Duvarlara aydanlık, şeftali, kahve değirmeni resimli küçük tablolar asar.

Sulu tencere yemekleri yapar. Kokusu buram buram yayılır mahalleye. Açıkgöz komşular yemek kokusundan anneannemin gelişini sezer, kapımızı alar. Not defterine kokunun formülünü yazmadan gideni görmedim. “Bugün ne yemek pişirelim?” sorusu düşmez dilinden.

Anneannem gelince, oklavaya gün doğar. Anneanne onu mutfak tezghının altındaki hapishanesinden çıkarır, rmceklerini temizler. Oklava, zgrlğn sevincinden midir nedir, tadına doyumaz kurabiyelere can verir.

Bu gelişinde, süslü kurabiyenin formülünü bana da öğretti anneannem. Bir parça hamur şemsiye oldu, kedi oldu, şapka oldu, kalp oldu, kuş oldu elimde. Hamurların kılıktan kılığa girmesine bayılmış, kendimi kaptırmış, sayıyı abartmıştım. Anneannem elimin yatkınlığını beğenmişti beğenmesine ama hızım korkutmuştu onu.

“Bir içi sevdim mi, freni tutmayan araba gibi çalışırsın. Bak, şimdi de kavanozlara sığmıyor kurabiyeler.”

Süslü kurabiyeleri bir tepsiye yığdı, elime tutuşturdu. Arkamdan sokak kapısına kadar iteledi.

“Hadi, arkadaşlarına dağıt. Acıkmişlardır şimdi.”

Bizim ocukların oynadığı boş arsaya yürüdüm.

Arsanın iki ucuna portatif kaleler kurulmuş, hazırlık maçı başlamıştı.

Hazırlık maçları, adı üstünde, gerçek maç sayılmaz, antrenmandan sayılır. Oyunculardan birine rahatlıkla, "Annen seni çağırıyor," dersin gidebilir. "Kola içer misin?" dersin, oyundan çıkar. Kolasını içer, üç dakika sonra yine girer.

Hazırlık maçlarında atılan goller son günlerde 15-20'yi buldu. Kimsenin bu maçları iplediği yoktu.

Seyirci gelmeyince, sporcular kıvranmaya başladı. "Oyunumuzu gösteremiyoruz, maça kendimizi veremiyoruz, antrenmanlar işe yaramıyor," diye söylendiler. Takım kaptanları da kafa kafaya vermiş, ilk etapta başıboş tavırları yasaklamışlar.

Başboş tavırlar ne mi? Karnım acıktı, çişim geldi, terledim bahanesiyle sahayı terk etmeler, maç sürerken iki oyuncunun bir köşeye çekilip sohbet etmesi, kalecinin kaleyi terk etmesi, dondurmamacının çingırağına tav olup gitmeler, maça kedi, köpek, kuş, sincap, yılan, emekleyen kardeş getirmeler...

Sahanın kenarına izleyiciler sıralanmıştı. On kişi ya var ya yoktu. Ben de yanlarına yaklaştım, ne yapacağımı bilemez halde birkaç dakika put gibi durdum öyle. Güneş tepemde, cayır cayır yüzümü yakıyordu. Kimse beni ve kurabiyelerimi görmemişti. Kollarımın üstünde tuttuğum tepsimi seyircilerin önünden geçirdim.

Birileri homurdanmasa olmaz:

“Hoop, hop! Çekil önümüzden...”

“Top Burak’ta. Gol geliyooor...”

Yana çekildim. Tepsinin kenarları kollarımı acı-tıyordu. Ağırdı üstelik. Yere bıraksam kedi köpek üşüşürdü.

Bana ne dercesine silktim omuzlarımı, sahanın ortasına doğru kararlı adımlarla yürüdüm.

“Heeey! Çocuklar! Acıkmadınız mı? Kurabiye ye-mez misiniz?” diye bağırdım.

“Çekil sahadan,” dedi Ali. Kıvrıcık saçları terden ıpsıslaktı.

“Yeme, içme, çış yasak... Haberin yok mu?” diye haykırdı Murat. Kirpikleri mavi göle batmıştı.

Geri adımlarla saha kenarına doğru yürüdüm. Ürkmüşüm.

Tayfun’un, “Bir dakikaaa... Sahadan çıkmadan kurabiye yenebilir ama,” diyen sesi enseme ılık bir rüzgâr gibi çarptı.

Takım kaptanıydı Tayfun. Sözü altın değerinde tek oyuncu.

Gözler üstüme kilitlenmişti birden. Oyun durdu. Çocuklar tepsimin üzerine üşüştüler.

Murat tepsiye sarıldı, gözlerini döndüre döndüre avuçladı kurabiyeleri.

“Hımmm! Kurabiyeler bir içim su! Kim yaptı bun-ları?”

Hık mık ettim, çocuklar yemeyi bırakmasınlar diye benim elimden çıktıklarını söylemedim. Televizyondaki ikiz komikleri ses oyunlarını taklit ederek, "Süüüper aşçuu anneannem!" diye yapıştırdım.

Murat'ın yanakları patlayacak gibi şişmiş, ağız çevresine kırıntılar yapışmıştı.

"Yarın benim doğum günüm!"

Ağızına doldurduğu kurabiyeler sesini zorluyordu.

"Seni davet edersem, bana anneanne kurabiyesi getirir misin?"

İşaretparmağımı şakağıma dayadım.

"Mımmm... Düşüneyim bakayım! Senin güleç yüzünle süslü kurabiyeler kim bilir ne komik olur!"

Gülüşü yüzüme patlamış, ıslak, ezilmiş kurabiye parçaları yanaklarıma konmuştu.

"Yüzümü göreceğim kurabiyelerde, ha! Nasıl yapacaksınız? Bilgisayarda mı? Bekle de maçtan sonra bir fotoğrafımı vereyim."

"Gerek yok. Üç yıldır her gün senin yüzünü görüyorum."

Keskin bir düdük sesi kesti sohbetimizi. Hakemin yüzü alı al, moru mordu.

"Yeter artık, civıttınız!" homurtusuyla takımları maça davet ediyordu. Çocuklar kırıntıları döke saça sahadaki yerlerine koştular.

Tepside kala kala iki kurabiye kalmıştı. Onları da

ben mi yesem diye içimden geçirirken, burnumun ucundan bir kâğıt uçak uçtu.

“Aaa! Uçak! Kim bu şakacı?”

Sağıma soluma bakınmaya kalmadan, uçağın kıyısındaki yazı ilişti gözüme:

Bana bir kurabiye verir misin?

İyi ki yemedim son kalanları... Kim bu aç?

Maçın izleyicisi yedi-sekiz çocuk, sahanın kenarındaki taşlara çökmüş, gözlerini oyuna kilitlemişler.

“Heeey, çocuklar! Hanginiz attı şu uçağı?”

Çocuklar maça dalıp gitmişler, sesimi duyan çıkmadı. Ben de uçağı rüzgârın kollarına salıverdim.

Eve dönerken, oltasını rastgele fırlatmış balıkçıyı oynuyordum. Nasıl mı? Bakışlarımı o taşa, bu yaprağa, şu çatıya, o dala diye değdirerek.

Sonunda, aradığım balık oltama takıldı. İki direk arasına gerilmiş bir telin üstünde gevrek gevrek gülümseyen bir yabancıydı bu!

Gözlerimi ovuşturdum.

Düşte sandım kendimi.

“Vay be! Bu kaçık da kim?”

Eli ağzında atkuyruklu bir gençten çıkmıştı ses. Baygın bakışlarını havaya dikmiş, garip yabancıyı merakla süzüyordu.

“Bence o bir uyurgezer,” dedi. “Gece pencereden telefon teline çıkmış, orada kalakalmış.”

Karnabahar saçlı, aşırı kilolu bir kadın elindeki torbaları kaldırıma bıkkınlıkla bırakmıştı.

“Üfff! Ne ağırmış!” Alnından akan teri silmeden önce, “Telefon tellerinin beş yıl önce yerin altına alındığını unuttunuz galiba,” dedi. “Adam teli direklere kendi germiş.”

Atkuyruklu gencin eli ağzına yapışık kalmıştı. Kuyruğu rüzgârda salınıyordu.

“Yaa... evet,” diye kekelerken, bir düdük sesi irkiltti onu. Elini çarçabuk çekti ağzından.

Bir polis koşa koşa gelmişti.

“Burada duramazsınız! Trafiği sıkıştırdığınızın farkında mısınız?”

Adam yattığı yerde isteksizce doğruldu. Uykulu gözlerini gökyüzüne çevirdi.

“Hangi trafiği? Hava trafiğini mi?”

“Kara trafiğini bayım. Herkes sizi seyretmek için duruyor ve trafik tıkanıyor.”

Adam göbeğini hoplattı, tele iyice yerleşti, başının altındaki çuvala yaslandı.

“Söyleyin onlara, beni seyretmesinler.”

Teldeki adam başını aşağıya, bana doğru eğdi. Sarkıttığı sepetine kurabiye koymamı anlatan işaretler yapmaya başladı. Sevimli göz kırplışlarıyla dalgalanmıştı yüzü.

Tepside kalan son iki kurabiyeyi sepete bıraktım. Sepeti el çabukluğuyla çekti yukarı.

Trafik polisi, ceza makbuzunu sepetin hasır örgüsüne taktı, ani fren sesine koştu.

Yeşil şortla palmiye desenli gömlek giymiş bir adam belirmişti yanımızda. Sırtına hıncahınç dolu bir sırt çantası takmıştı.

“Bu adam da nereden çıktı?” diye sordu bana.

Kurabiyelerimi verdim ya, akrabam sandı.

Ben omuz silktim, bitişişimdeki posbıyıklı, iri adam sözü kaptı:

“Kamyondan fırlamış, tele takılmış,” dedi.

Kamyon şoförüymüş adam. Buna benzer bir olay üç yıl önce başından geçmiş. Kamyonun lastiği patlamış, üç takla atmış. şoförünü ağacın tepesinde bulmuşlar.

Kolundaki ahtapot dövmesine takılmıştı gözüm.

Tatile bugün çıkmış adamın yüzü ekşi elma yemiş gibi buruşmuştu.

“Yok canım. Olacak şey mi bu? Kamyon şu daracık sokakta hız yapabilir mi? Ona soralım, bakalım ne diyecek?”

Yanaklarını şişirdi, dudaklarını büzdü. Kaşlarını yay gibi gerdiğinde alnı kırış kırış olmuştu. Bir an ne diyeceğini bilemedi, öylece durdu, sonra birden atıldı:

“Heeey, beyefendi! Evinizin suyu mu çıktı? Neden bu rahatsız telde oturuyorsunuz? İşiniz gücünüz yok mu sizin?”

İki kaşı arasındaki çizgi derinleşmiş, kaşları düşmüştü.

Tel ansızın titreşti, adamın çınlayan kahkahası binaların duvarlarında yankılandı. Kollarını başının altında kenetlemiş, gözlerini kapamıştı. Yüzünde mutluluk esintisi vardı.

YAŞ

8

9

10

+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

GÖKTE
BİRİ VAR

Peki ama kimdi bu teldeki adam?

"Teldeki adam bakış açımı değiştirmişti. Konuşulanlardan çok konuşulmayanlar, görünenden çok görünmeyenler çekmeye başlamıştı ilgimi. Teldeki adam gözlüklüydü. Gözlüğünün benimkinden ve babamın arkadaşlarınınkinden farklı olduğunu anlamıştım. Kimsenin göremediği ayrıntıları büyüteç gibi büyütüyordu onunki. Yıkılma tehlikesine karşı boşaltılmış ahşap evin tahta oymalı kapı kolunu, çatı aralarındaki kuş yuvalarını, çocuk parkının köşesindeki, çevresini ot bürümüş başı kopuk heykeli, fare deliklerini, eski binaların birindeki, kirden pastan kararmış armayı o göstermese hangimiz görebilecektik?"

ISBN 978-975-07-1456-6

9 789750 714566